

EL CARDENAL DE LA PAU

EL MISSATGE DEL RETORN SERÀ LA PAU

*"El Cardenal de Tarragona
retornarà a la seva Seu".*

(Mn. Muntanyola)

Fa vuit anys que el malaguanyat i molt estimat Mn. Ramon Muntanyola escrivia, amb la força del seu verb poètic, aquestes paraules de ferma esperança i de somiat desig.

Havia pelegrinat a la Valsainte, la Cartoixa de Suïssa, on fa trenta tres anys que hi són amorosament custodiades les despulles del meu gran antecessor, el Cardenal Vidal i Barraquer, Arquebisbe de Tarragona i Primat de les Espanyes.

Jo també vaig fer la mateixa pelegrinació l'any 1971 i, sense ésser poeta, vaig intuir, amb la mateixa fermesa, el mateix desig.

"El Cardenal de Tarragona retornarà a la seva Seu". Les seves despulles no són pas en tomba. El fèretre, tancat i a punt, el vaig veure damunt les lloses del presbiteri, en una petita capella; la làpida, l'escut i algunes altres petits objectes, tot recollit amb dignitat senzilla, a punt de retirar. La temptació era d'emportar-m'ho tot sense més.

Era com si ell m'ho demanés, repetint-me les paraules del seu testament: "Si moro a l'exili, desitjo que les meves despulles siguin traslladades a Tarragona".

El poeta ho havia copsat i expressat més bellament:

*"vora els avets i una campana
ve somniant, cada matí,
el seu retorn a la solana
un home ferm, exiliat."*

El ressò d'aquest somni s'ha anat fent veu potent i clara. Els bisbes de la Tarragonesa també l'han sentida i l'han compresa i juntament amb mi volen prendre la iniciativa i compartir la responsabilitat i el goig de fer els passos que calgui per tal que el desig i la paraula esdevinguin realitat.

Amb nosaltres hi faran veu consonant —la hi fan ja— la nostra Església de Tarragona, enyoradissa del seu estimat Pastor, i les altres Esglésies de Catalunya, agraïdes al seu gran servidor i Metropolità. Tot el nostre País se n'alegrarà i farà memòria de que, en temps amargs, "va fer la sembra del bon gra i va jugar net sense falsia". Tot això també farà que el dolor joïós dels seus familiars i dels seus compatriotes de Cambrils sigui sentidament íntim, però ample i comunicatiu tot alhora.

El missatge del retorn serà —no pot ser altre— el missatge de la pau, el mateix del seu exili, el seu missatge de sempre, perquè ell que "no s'havia cobert amb cap bandera" i s'havia "constituït signe de pau en una guerra fratricida", espia sempre "el colom i el blanc novell de l'olivera".

Tots, després de tantes dissorts, escoltarem i farem nostre aquest missatge de pau esperançada. No voldríem pas que el poeta, des de la Llum del més enllà, on ha fet venturosa via, hagués de tornar a fer-nos sentir aquell seu amarg retret:

*"La teva veu de massa neta
no fou atesa per ningú".*

No tindria sentit el retorn.

JOSEP PONT,

Arquebisbe de Tarragona
Primat de les Espanyes.

20 de Maig del 1976.

EL CARDENAL PROSCRIT

I

*Vinc de Suïssa!
Pelegrí
d'una Vall fosca i llunyedana
on, en la pau d'un Monestir,
vora els avets i una campana
jeu, en espera del repòs
definitiu a la solana,
un home ferm!*

*Davant al cos
—mitrat d'oprobis i silenci—
del Cardenal exiliat,
sense una veu que ens el defensi;
culpable sols d'haver estimat,
i urgir la pau, com Crist volia:
Jo, pelegrí que el gran pecat
he compartit, de covardia,
amb tot el poble cristià
—adés ardit— de Tarragona,
sento vergonya!*

*Pel fossar
no porto flors. Ja l'hort no en dóna!
El boix pairal se'ns va assecar
amb els llores per la corona!
Sort, que la fe del Cartoixà
que cada nit s'hi encomana,
enengué un flam arran d'altar
per expiar la por llunyana.*

(Segueix a la pàg. 3)

full
parroquial

21

1976

